

gezicht zetten. Dat schijnt voor de dames toch zoo verbazend moeilijk te zijn. Marie is de eerste, die 't doet en dus ben ik meer dan tevreden over haar."

De mevrouwen van Haeren Sr. en Jr. bleven steeds het hoofd schudden over de wondermeid; zij begrepen nog maar niet hoe Charlotte toch iemand zonder getuigen in huis had durven nemen, een meisje dat niemand kende en door niemand gekend werd.

„En dan heeft zij donker, kroes haar! Hoe vindt je dat, een meid met donker haar mag ik toch al niet graag, blond staat zoo netjes onder de muts, maar dan nog kroes!"

„Neen, mama, dat kan zij toch niet helpen" en Charlotte's hooge stem klonk op 't oogenblik minder lief, „zij kan haar haar toch niet blond verven en zij strijkt het genoeg glad; dat het nu zoo'n beetje opkrult is haar schuld niet. Zij doet er aan, wat zij kan."

Men haalde de schouders op en sprak:

„De tijd zal 't leeren! Ze kunnen zich maanden goed houden, maar dan vertoonen ze op eens haar ware gedaante. Dat is meer gezien!"

Intusschen ging alles geregeld voort; Marie werd door de keukenmeid en werkster wel eens bestempeld met de namen van: „Fijn zusje", „femelaarster", „stroopsmeerster". Zij deed echter of zij niets hoorde, bewees haar kameraden de noodige beleefdheid en ging haar weg ongestoord, eenzaam, maar steeds geheel onberispelijk.

Toen het zomer was en mevrouw met haar moeder en zusters „naar buiten" zouden gaan, wilde zij Marie kostgeld geven, maar het meisje antwoordde dat zij geen te huis had en dus liever in haar dienst bleef.

„Mijn hemel, wees toch wijs, Lotte, en vertrouw dat vreemde schepsel je huis niet toe," zeide Louise angstig.

„Och kom, met je achterdocht! Ik vertrouw steeds op het goede in de menschen en jelui op 't kwade; je zult zien dat de uitkomst mij gelijk geeft. Ik wil geen kwaad denken, waar er hoegenaamd geen aanleiding toe bestaat."

En de uitkomst bleek haar voor dezen keer nogmaals gelijk te geven. Marie zorgde uitstekend voor het huis; haar eerlijkheid en trouw werden alleen overtroffen door haar nauwgezette plichtsbetrachting en haar behartiging van de belangen harer meesteres.

„Zij is een ideaal," riep Charlotte opgetogen uit.

„Als je maar wist waar ze van daan kwam. Kan Zandberg daar niet achter komen?"

„Al zou hij 't ook kunnen, ik vind het beneden mij daarvan gebruik te maken. Marie dient me goed en zij heeft redenen om haar eigen zaken geheim te houden. Ik moet dien wensch eerbiedigen; een meid heeft even goed rechten als elk ander."

En trotsch op die mooie tirade, zag mevrouw Zandberg haar moeder en zuster triomfantelijk aan.

Eens was Marie met het een of ander werk bezig in de kamer; haar mevrouw en Sophie zaten bij het raam te praten en letten niet op haar tegenwoordigheid.